



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Universitätsbibliothek Paderborn**

**Eusebiu Tu Pamphilu Ekklēsiastikē Istoria**

**Eusebius <Caesariensis>**

**Mogvntiae, 1672**

Caput X. De Petro Monacho, Asclepio Marcionita, aliisque martyribus.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-14478**

MAXIMINUS.

εὐδεωτάτη, ἵτα ἀδρόωστῶν αὐτὰ τὴν πόλιν Α quæ publicas urbis porticus sustenabant, quasdam velut lacrymarum guttas stillaverunt: fora quoque & plateæ, cùm nullus ex aëre delapsus ros esset, nescio unde aqua perfusa maduerunt. Adeò ut communi omnium sermone vulgaretur, terram miro & inexplicabili modo lacrymas edidisse, cum eorum quæ patabantur impietatem ferre non posset: & ad immites ac barbaras hominum mentes convincendas, lapi-des iplos resque anima carentes his quæ fierent ingemuisse. Nec dubito quin haec quæ dixi, pro nugis quibusdam & fabulis habituri sint posteri. At non ita illi, quibus præsentis temporis fidès veritatem rei confirmavit.

## CAPUT X.

De Petro Monacho, Asclepio Marcionis, aliisque martyribus.

**T**OJ δὲ ἐπίοντο μήνος Απελλαί τε σαρκομενάτη, τῷ δεκαεννέα Κανουργίᾳ Ιανουαρίου λέγοι ἀν., πάλιν αὐτῶν αἱ Αἰγύπτιαι πινές τοὺς τῶν ἐπὶ ταῖς πύλαις τῆς παλαιότας διερθυνωμένων συλληφθεῖσες, εὐθανατοῦν δὲ τοις θεοποιεις ἐνεκατάσθησαν. Κατακομόλογητῶν σειλάρδιοι, οἱ μὲν την αἰτίαν οἰς επυχονίοις πρεσόμενοι, κατεδέξαντο ψῆφον, διθαλμέσκον πόδας ἀχειωθεῖσες. Τοῖς δὲ αὐτῶν ἐν Αἰγαλωνι ἔνθα καὶ σφραγίδας ταῦτας αὐθεντικαὶ παρεχούσι, διάφοροι αἰτινέγκαντο μαρτυρεῖσθαι. οἱ μέν γε αὐτῶν πυριταῖσι οὐδεὶς, Αἴριοι δέ, οἱ μέν γε αὐτῶν πυριταῖσι οὐδεὶς, Προβοτοκούντιας τέτοιοι οὐδὲ ποστυοίσι. Αὐδωνικὸς μήνος λίμεσα μιᾶς καὶ δεκάτης εἰς ἀν. η περὶ τελῶν Ειδῶν Γανναρείων, ἐπὶ τῆς αὐτῆς Κατασείας Πέτρος Αὐκτῆνος οὐ καὶ Αψέλαμος, διπλὸν Ανέας κώμης τῶν ὄρων Ελαύθεροπλεως, διὰ πυρες οἷα χειρος ἀκριφνέσατο, τῆς εἰστὸν Χειροντός Θεοπίστεως ἐνθεῖ λοχισμῶν τὴν δοκιμὴν διπλόνων. μυρία μὲν λιπαρεῖντας τὸν τε δικαστὴν τες αὖτοι, οἵτις αὐτὸν, οἷς δὲ ἐλέποιτε αὐτὸν καὶ τῆς ιδίας φείσατο νεότητός τε κακάμης, ὑπερειδῶν. ταῦτας δημιούργας αἴπαντων καὶ ζωῆς αὐτῆς, τὴν ἐπὶ τὸν τῶν ὄρων Θεον ἐλπίδα. τούτῳ δὲ τῆς κατα-Marcionianā πλάνης Επίσκοπος τῆς εἰναὶ δοκῶν

**I**n sequentis verò mensis quem Apellaeum dicimus die quarto-decimo, quod est ante diem xix. Calendas Januarias, rursus quidam Ægyptii qui ad ministeria Confessoribus in Cilicia constitutis exhibenda ex patria profecti erant, comprehensi ab iis qui ad portas urbis appositi cunctos transeuntes scrutabantur; pars eadē pœnâ qua illi quibus ministraturi venerant, damnati sunt; oculorum juxta ac pedum usu eis adempto. Tres verò ex ipsis, in urbe Acalone in qua vincti tenebantur, cùm admirabilem animi fortitudinem ostendissent, diverso martyrii exitu occubuerent. Quippe unus illorum Ares nomine, flammis consumptus est: reliquis duobus quorum alter Probus, alter Elias vocabatur, caput gladio præcisum. Undecimo autem die mensis Audynæ, id est, ut Romani dicerent, ante diem tertium idus Januarias, Petrus Asceta qui & Apselamus vocabatur, ortus ex vico Anea in agro Eleutheropolitanus; velut aurum purissimum per ignem probatus, sive in Christum fidei in urbe Caesarea illustre specimen edidit. Nam & Judicem ipsum & cunctos qui ei apparabant, idemtide hortantes ut filii ipsius misereri vellet, suæque etatæ & adolescentiæ consuleret, generoso animo despexit: & spem quam in Conditore omnium Deo collocaverat, omnibus rebus ipsique adeo vita sua antepoluit. Cum hoc Asclepius quidam, qui sectæ Marcionitarum Episcopus

esse ferebatur; zelo quidem, ut ipse existimabat, pietatis adductus, sed non illius quae est secundum scientiam; uno eodemque nihilominus rogo consumptus ex hac luce migravit. Et haec quidem gesta sunt in hunc modum.

Caput XI.  
De Pamphilo aliisque duodecim martyribus.

**T**empus nunc est, ut magnum illud ac celebre spectaculum eorum qui cum Pamphilo, cuius nomen mihi quidem desideratissimum est, martyrium consummarunt, posterorum memoria tradam. Erant omnes numero duodecim, Prophética quadam, seu potius Apostolica gratia simul & numeri aequalitate donati. Quorum princeps eminens Pamphilus, solus ex illorum numero Presbyterii apud Cæsaream dignitate decoratus. Vir toto vita sua tempore in omni virtutis genere spectatissimus, seu fugam & contemptum saeculi consideres, seu bonorum largam in pauperes erogationem, seu secularium honorum ad quos adspirare poterat despiciens; seu denique arctioris & Philosophicæ cuiusdam vita exercitationem. Sed præ cunctis nostræ ætatis hominibus eminuit in eo viro ardentissimum studium sacramum literarum, & in iis rebus quas sibi perficiendas proposuerat indefessa laboris assiduitas ac diligentia; adhuc singularis in proximos cunctosque qui ad ipsum accesserant beneficentia. Hujus viri reliquias virtutes, r̄sque præclarè gestas quæ prolixiorē orationem desiderant, jampridem nos in peculiari opere quod de ejus vita conscripsimus, tribus libris complexi sumus. Si qui igitur harum etiam rerum cognoscendarum cupidine teneantur, eos illuc amandasse contenti, in præsentiarum cœptam de martyribus nostris narrationem prosequentur. Secundus post Pamphilum in certamen descendit Valens Alia urbis Diaconus augusta canitie conspicuus, ipsoque aspectu venerabilis senex; qui divinas Scripturas præ ceteris egregiè callebat. Eas enim usque adeo fideli memoria complectebatur, ut nihil omnino interesset an ex Codice ipso legeret, an cujuslibet Scripturarum integras paginas memoriter recitaret.

Secundus post Pamphilum in certamen descendit Valens Alia urbis Diaconus augusta canitie conspicuus, ipsoque aspectu venerabilis senex; qui divinas Scripturas præ ceteris egregiè callebat. Eas enim usque adeo fideli memoria complectebatur, ut nihil omnino interesset an ex Codice ipso legeret, an cujuslibet Scripturarum integras paginas memoriter recitaret.

A Αὐληπός. Καὶ μὲν ὡς ὕετο εὐσέβειας  
Ἐτι γε τῆς καὶ ἐπίγυνων ὅμως δὲ σὺ μη  
τῇ ἀντῆ πυρᾶ τὸν βίον σωματεῖλικον. αὐ  
ταῦτα μὲν ταῦτη.

MAXIMINUS

**K**αι εἰς δῆτα καλεῖ, τὸ μέγαν καὶ φέ  
τον αὐτοῖς ταῦτας, τῶν αὐτοῖς  
τειπόθην ἔμοιγε ὄνομα Παμφίλος τελε  
θέντων δώδεκα δὲ πάντες Λεσβο  
ῖν. Οὐχὶ Ἀποστολικὴ χαρίσματος καὶ δι  
μετακηδιωμένοι. ἢν ὁ κορυφαῖς οὐ π  
ητὴ Καισάρειαν πρεσβείας τιμῆς κεκομιμε  
μόν. Οὐτούχανεν ὁ Πάμφιλος. ἀντηπ  
όλον αὐτὸς τὸν βίον πάσης διατέλεως δο  
διποτάξει καὶ καλαφεούσει βίον, τῇ τοι επ  
εἰς ἐνδεεῖς ποινανίᾳ. κοσμικῶν ἐλπίδων δ  
γωγίᾳ. Φιλοσόφῳ πολιτεάκῃ δικήσει  
λισαὶ ὡράτος καὶ ἡμάς πάντας δέπ  
τη φεύγει τοῖς λόγια γνωστάτησθε  
τεύτω τε αὐτὸν ἀποφύγει φιλοποία, καὶ  
αὐτὸν τὸς περιστοκούς καὶ πάντας τε αὐ  
τοὺς πλοιάρχους ὥφελαί τοι λειπεῖ τὰς  
τῆς καλαρύματα, μακεστέρες ὄντα δι  
στεῖς, ἐπ' ιδίας τῆς τοῦ καὶ αὐτοῦ ταῦτα  
βίον γραφής, ἐν τοισὶν ἤδη περγέεον τῷ  
μαστιχεῖσιν αὐτοῖς θίας. δεύτερος μὲν Πάμφ  
ιλον ἐπι τὸν αὐγάνα παρέιει προπεπτῆ πο  
τεῖμημένος. Οὐάλης τῶν Διός Αἰδίας δι  
κονος, αὐτῷ προσόψει σεμνότατος περείπει  
τῶν θείων γραφῶν εἰ καὶ τις ἀλλοὶ στο  
μῶν τοσαύτας γέτοι μημάς αὐτῶν ὀντ  
νισο, ὡς μὴ ἐνδειν τῆς Διός γραμμάτων ὀπ  
τεῖσεως, τοῖς ποτε λεῖθοις γραφῆς οἰσαδὲ σῶμα  
μημονεύσαμεν διεξόδος τοις περίστατο  
τοῖς γένεσιν τῶν Διός τῆς Ιαματινῆς  
λεως ἐν αὐτοῖς ἐγνωμόνες Παυλός. περ  
μαρτυρίας δια παντηρεων τοις ποτε  
μολογίας διαθλίσας αὐγῶν. τετοις ἐπι το

Tertius inter eos claruit Paulus Jamnitianum opp  
ido oriundus: vir in agendo servidus & ardore spiritus plenus: qui ante martyrium can  
doris ferri exustiones perpeſſus, confessionis coronam retulerat. His biennii ſpatio in car  
cere